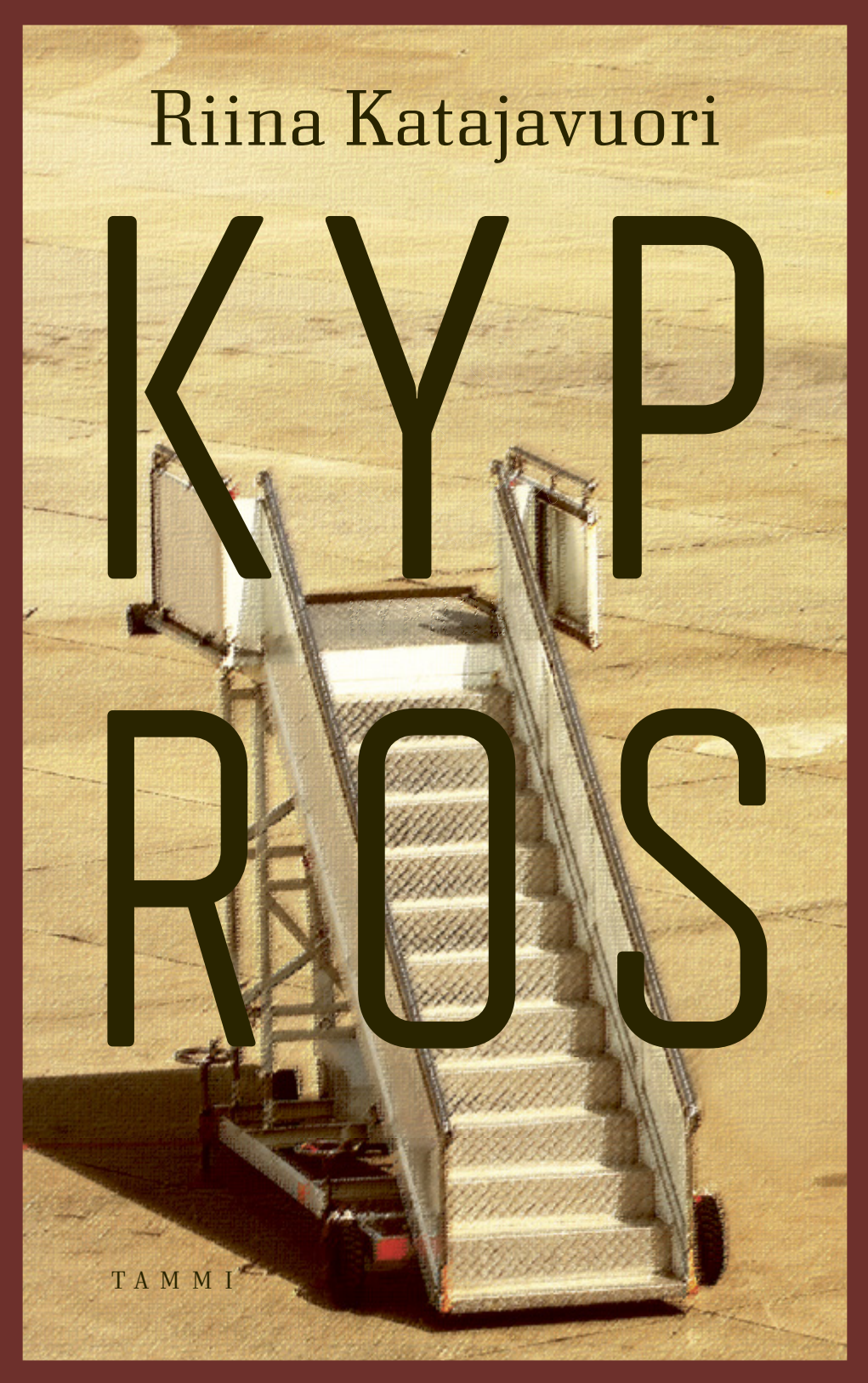

Riina Katajavuori

KYYP
ROSS

TAMMI

Riina Katajavuori

KYPROS

ROMAANI

TAMMI

HELSINKI

Taiteen edistämiskeskus ja Suomen Kulttuurirahasto
ovat tukeneet teoksen kirjoitustyötä.

© RIINA KATAJAVUORI JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-2824-2

PAINETTU EU:SSA

Eihän mikään äänite, oo mitenkään, ei ei siitä ei oo olemassa mitään aitoa versiota. Jos mä äänitän kadulta ääntä, ni mun pitää soittaa se jostain, ja se kuuntelutilanne määrittää sen, miltä se kuulostaa. Mä en yksinkertasesi usko, semmoseen ajatukseen, että äänen vois jotenkin presentoida, esittää puhtaana.

Kaino Wennerstrand (Kim Modig):
Kuuntelija – esse Pertti Salomaan
radiotaiteesta. Yle Radiogalleria.

*Niin tervetullut Kyprokseen nyt, armas;
tääll' ystävyyttä paljon koin.*

William Shakespeare: *Othello*
(suom. Yrjö Jylhä)

*Sumerit keksivät nuolenpääkirjoituksen
ja havaitsivat heti, ettei asioiden muistiin merkitseminen
ollut mitään kevyttä toimintaa.*

*Mikä oli veron oikeamielinen suuruus,
kuinka paljon tuo oli velkaa tälle,
mikä oli aseiden tarkka määrä,
mitä tapahtui, kun tina ja kupari naitettiin?*

*Onko muisti tarkempi kuin video,
tallentuuko päiväkirjaan reaali maailmasta mitään?*

*Kun yrittää jäljentää öistä kokemusta
hengen salpautumisesta,*

*paperille tulee vain mustia lintuja,
lepatusta ja kurahtavia ääniä,*

miten lukija ymmärtää.

TORSTAI

Paikka ei ollut mikään oliivilehto.

Hän oli visioinut itsensä rauhalliseen, syrjäiseen oliivilehtoon, jollekin hiljaiselle kreikkalaiselle saarelle. Jonnekin, missä saisi levätä ja nauttia hiljaisuudesta. Siksi hän oli saapunut vuorokauden etuajassa.

Levätäkseen aurinkoisessa oliivilehdossa.

Hän oli ehkä ajatellut vahingossa jotakin toista Väli­meren saarta.

Ehkä Kreetaa?

Vai jotain Rodosta?

Jos oli ajatellut yhtään mitään.

Hän oli suuressa tai keskisuuressa meluisassa kaupungissa. Kaupungissa ei ollut mitään pikkukaupunkimaista eikä rauhoittavaa.

Minareetin rukouskutsun kaikuisa, säröinen äänentoisto pauhasi ja tunkeutui kallon sisään. Kuinka monta kertaa vuorokaudessa se vyöryi yli kaupungin?

Autojen torvet raikuivat, ihmiset kadulla huusivat kieltä, jota hän ei ymmärtänyt. Huoneen äänieristys oli olematon.

Parvekkeen vihreät säleövet eivät sulkeutuneet kunnolla, niiden höllä lukitus oli täysin nimellinen. Kuka tahansa

naapurihuoneiden asukeista saattoi milloin tahansa kävellä kapean yhteisparvekkeen kautta suoraan hänen huoneeseensa.

Pienen, hämärän wc:n säletuuletusluukkukin oli hatara.

Tämä saari ei ollut osa Kreikkaa.

Sillä oli oma lippu ja Euroviisuissa oma edustaja. Miten hän ei ollut muistanut Euroviisuja? *Chypre, deux points.*

Saari kuului Euroopan unioniin, vaikka toinen puoli saaresta ei ollut virallisesti minkään maan tunnustama, Turkkiä lukuun ottamatta.

Raita oli jollain lailla Euroopassa, omassa maanosassaan, mutta koskaan aiemmin hän ei ollut sijainnut näin lähellä Lähi-itää. Näin äärimmäisessä laidassa, idässä, lähes Arabiassa.

Missä hän oli?

Täältä oli vajaat 3 000 kilometriä Raitan kotikaupunkiin ja parisataa kilometriä Syyrian sotaan. Turkkiin 75 kilometriä, 400 kilometriä Egyptiin. Libanon oli lähempänä kuin Rodos.

Sijainti Lähi-idän ja Afrikan välissä arvelutti.

Hän oli lentänyt Kyprokselle Uzbekistanin ja Turkin uhkaavien vuoristojen yli Aeroflotin koneella, missä ei tarjailtu alkoholia. Listalla mainittiin ainoastaan olut, mutta kaikki venäläiset hänen ympärillään nauttivat mehua.

Lennoissa oli ollut järjestämistä, sillä yhteys Prahan kautta oli peruuntunut. Hänen piti tehdä lentoyhtiölle korvauspyyntö ja miettiä uudet reittivalinnat. Suorin ja nopein reitti kulki Venäjän ilmatilan halki.

Moskovan-lentoon liittyen hän sai puhelimeensa venäjänkielisiä automaattisia ääniviestejä. Paljon energiaa oli

mennyt sen tosiseikan pohtimiseen, että hän tulisi lentämään Venäjän ilmatilassa, mikä ei ajatuksena houkuttanut.

Tarjoilukärryssä oli näkynyt pelkkiä mehutölkkejä.

Ikään kuin hän olisi ollut osa jotakin aavemaista propagandavideota, jolla esiteltiin ihannevenäläisiä.

Raita istui ikkunapaikalla nyrpeän pariskunnan saartamana. Hän oli koneeseen saapuessaan toiveajatellut istuvansa käytäväpaikalla, jotta välttäisi klaustrofobisen ikkunapaikan, ja koettanut venäjäksi ilmaista tilannetta käytäväpaikalla istuvalle miehelle. Kun sitten oli osoitautunut, että Raita oli kirjain- ja istuintulkinnoissaan väärässä, hän ei tohtinut enää kurottautua pyytämään tarjoilijalta olutta, saati punaviiniä, jota ei olisi edes ollut.

Runonippu sylissään hän tyytyi katselemaan pilviä koneen alapuolella. Runoista oli tehty kreikankielisiä käännöksiä. Hän tuijotti sanoja, joista ei ymmärtänyt mitään. Se suututti, jollakin atavistisella tasolla.

Kreikkalaisen kirjaimiston jotkut kirjainmerkit muistuttivat etäisesti venäjän kyrillisiä aakkosia, mutta mistään ei voinut olla varma.

Tämä sitten pitäisi esittää.

JÄLJITYS

*Susi liikkuu suoraviivaisesti
koira menee sinne tänne*

*Susi liikkuu mielellään tiellä
koira ei ole menossa minnekään*

*Eikö tassun koko vaihtele,
onhan ihmisilläkin erikokoisia jalkoja?*

*Sulaneet metsäjäniksen jäljet
voi sekoittaa ahman jälkiin.*

Oliko tuolla päin maailmaa mitään susia, ahmoja tai metsäjäniksiä? Miten ahma oli käännetty, jos laji oli tuntematon? Latinaksiko? Miksi kääntäjä oli valinnut tämän runon? Miksei Raita ollut puuttunut asiaan, toimittanut kääntäjälle ajoissa parempia, kansainvälisempiä, toimivampia runoja? Aina piti olla valppaana vahtimassa, että asiat sujuisivat oikein eivätkä sinne päin. Silti sekään ei riittänyt.

Heiluisiko hän runofestivaalilla jonain keskiyön auringon maskottina esittelemässä eksoottista skandinaavista faunaa, Alvar Aaltoa, viileää valoa, Timo Sarpanevan jäisiä kulhoja? Hän edusti metsäläistä, pohjoisen luontoyhteydessä elävää ihmistä. Kirkasta, levollista skandinaavisuutta.

Hän, joka voisi eksyä kotikaupunkinsa Keskuspuistosakin.

Viini olisi maistunut. Lentämisessä ei ollut mieltä ilman alkoholia.

Oliko lennon merkillinen alkoholittomuus jokin uusi putinilainen linja? Kun Raita oli edellisen kerran lentänyt Aeroflotilla matkallaan kirjallisuuskongressiin Siperiaan, oli konjakki virrannut vuolaana.

Neuvostoaikaiset Aeroflot-vitsit olivat hoitaneet delegaation hermostuneisuutta ennen Siperian-matkaa.

”Mitä ovat nuo katkoviivat koneen siivessä?”

”Kuten vessapaperissa, katkoviivojen kohdalta siipi repeää siistimmin.”

Raitan isä oli tuolloin lohduttanut, että Raitalla olisi paljon suurempi todennäköisyys kuolla ylittäessään kuusikaistaista tietä päivittäisellä kauppareissullaan

kuin pudota Aeroflotin mukana matkalla Moskovasta Siperiaan.

Isä puhui omasta mielestään vähän, ja ehkä puhuikin, mutta juuri siksi Raita muisti kaiken, mitä isä sanoi. Sellaisetkin lauseet, jotka hän oli kuullut toisen käden tietona.

Kuten sen, että seurusteluaikoina isä oli elokuvateatterissa katsonut rutattua Royal-suklaapaperia penkkirivien välissä ja kysynyt äidiltä, oliko olemassa jokin vähäisempi ihmisluokka, joka noukkisi lattialta meidän karkkipaperimme.

Äiti oli kertonut keskustelusta, eikä Raita enää koskaan sen jälkeen viskonut roskia maahan.

Siperiaan he olivat silloin lentäneet business-luokassa seurueeseen kuuluvan kotimaisen mammuttikirjailijan vaatimuksesta. Raita oli istunut etnofuturologin ja konjakkilasin kanssa etummaisessa penkissä ja nostanut tummansinisiin keinokuituisiin Aeroflot-froteesukkiin verhoillut jalkansa matkustamon etuseinää vasten.

Prijatnava poleta! luki kyrillisin kaunokirjaimin pienessä kortissa, joka löytyi ruokatarjottimelta.

Miellyttävää lentoa!

Se huvitti häntä. Lause itsessään oli paradoksi ja vitsi, varsinkin venäjäksi.

Raita otti kortin talteen ja palattuuan kotiin liimasi sen kylpyhuoneen peilikaapin sisälle ja tuijotti tekstiä kaksi kertaa päivässä, aina hampaita harjatessaan.

Kortti todisti, että hän oli ollut uskalias. Hän oli päässyt Siperiaan ja myös sieltä takaisin.

Prijatnava poleta! Miellyttävää lentoa!

Kortti todisti, että maailma oli absurdi, täynnä absurdeja lauseita.

Taivaan pimetessä lentokoneen ikkunoiden takana etno-

futurologi oli kertonut Raitalle kaiken raastavasta erostaan ja lapsestaan, jonka oli erossa pysyvästi menettänyt toiseen maahan, mutta jolle testamenttaisi asuntonsa kaukaisena ja konkreettisenä rakkaudenilmaisuna.

Lennon edetessä Raita oli unohtanut pelätä kaukasia-laisia mustia leskiä, jotka räjäyttelivät sinä vuonna koneita Venäjän ilmatilassa, hän oli pohjiaan myöten onnellinen, että oli uskaltanut lähteä. Hän oli nauttinut täydestä sydämestään lennosta ja konjakista ja etnofuturologin elämäntarinasta eikä tuntenut erityistä tarvetta tilkitä toisen tarinaa omallaan, vaikka luottamuksellisuuden kokemus sentyyppisen uskoutumisen varaan usein rakentuikin.

Siperian-kirjallisuuskongressista hän muisti vuosien jälkeen erityisimpänä ensimmäisen päivän, jolloin heidät oli tempaistu kukonlaulun aikaan liikkeelle öljykaupungin kiiltävästä hotellista ja viety pomppivilla maastureilla suorinta tietä saviseen joenrantaan, laiturille ja kipin kapin pieneen valkoiseen troolariin.

Heitä hoputettiin. Suomalaiskirjailijoilla ja unkarilais-delegaatiolla ei ollut ymmärrystä siitä, mitä oli tapahtumassa tai mihin oltiin menossa. *Ekskursija*. Retki.

Kukaan tutuista järjestäjistä ei ollut paikalla. Kuljettaja vilkutti rannalta, kukaan ei kertonut mitään, mutta heille hymyiltiin luottavaisesti ja hiukan myhäillen.

Troolari irtosi laiturista ja puksutti eteenpäin.

”Ahaa”, sanoi etnofuturologi.

”Ahaa, nyt lähdetään”, etnofuturologi sanoi.

Joku väitti, että oltiin menossa saunaan. Joku puhui jalasmökistä.

Sitten puhuttiin kotimaisesta poliitikosta, jolla oli jalasmökki.

Naurettiin, Raita muiden mukana, vaikkei hän tiennyt, mille. Krapula ja Siperia ja joen yllä leijuva viileys naurativat, typeryttivät. He olivat nyt täällä Uralin itäpuolella, Siperiassa, Irtyshjoella, troolarissa, niin se vaan oli.

Joen vesi oli matalalla. Niinpä he näkivät maisemista vain oransseja, heinätyhtöisiä rantatöyräitä. Oli kirpeä syyskuun aamu, eikä Raitalla ollut sormikkaita eikä pipoa. Hän työnsi kädet taskuihin, nojasi kevyesti reelinkiin ja rentoutui.

He potivat autuasta kohmelo, etenivät hämmennyksen vallassa joella, tyytyivät osaansa, joka ei ollut huono.

Tunnit valuivat hitaina ja muuttumattomina. Jossain vaiheessa Irtysh vaihtui Objoeksi. Puhelimissa ei ollut kenttää. Huvittuneisuus muuttui raukeudeksi.

He tarkkailivat pilviä, pilvenriekaleita. Otot olivat pitkiä kuin Béla Tarrin elokuvassa. Ilmassa leijui kimmelteleviä säikeitä. Olivatko ne jostakin irronneita hämähäkinverkkoja?

Iltapäivällä, kuuden tunnin jälkeen, he rantautuivat mutaiseen jokivarteen, jossa pari syväjuopunutta miestä toikkaroi vastassa. Kännimiehet kiinnittivät köysiä ja naureskelivat salaa ulkomaalaisdelegaatiolle. Miehet toimivat joidenkin vanhojen, kauan sitten opittujen liikeratojen varassa, jotka kumpusivat viikkokausien, vuosien tukkihumaluuden takaa.

Raita katsoi pois päin, torjui usvaisen lasittuneen katsekontaktin. Sisältä nousi tuttu lapsen kauhu aikuisen, hoipuvan miehen edessä.

Suomalais-ugrilainen kirjailijadelegaatio kuljetettiin katsomaan paikallista orpokotia, missä jäykät lapset lauloivat aulassa venäläisiä kansanlauluja.

Pidettiin puheita. Lapset tarjosivat ringissä suolaa,

puolukoita ja koreaa kiiltäväkuorista suurta leipää, josta jokaisen piti sormillaan murtaa palanen.

Liikuntasalissa lapset esittivät karatepotkuja ja erilaiset vinhaa vauhtia heilutettavat itämaiset kamppailulajivälineet viuhuivat ilmassa.

Mammuttikirjailija istui puheiden ja esitysten ajan mielenosoituksellisesti pihalla penkin päässä lukemassa amerikkalaista lentokenttäpökkaria vihainen selkä orpokotia kohti käännettynä.

Raita tarjosi käytävällä orvoille Sisu-pastilleja. Nämä katsoivat arkoina ympärilleen ja sulloivat pastillit nopeasti piiloon taskunpohjalle. Orpojen makuuhuoneissa tyynyt oli aseteltu sijattujen vuoteiden päälle kummallisiksi puoliseisoviksi tötteröiksi. Makuuhuoneiden seinillä ei ollut pop-laulajien julisteita vaan agraareja seinävaatteita.

”Meillä on tänne sijoitettuna paitsi biologisia orpoja, myös niin sanottuja sosiaalisia orpoja”, selitti henkilökunnan edustaja.

Henkilökunnan tiloissa nautitun aterian ja vodkaryöpyjen jälkeen alkoi pitkä paluumatka ensin pitkin Objokea, sitten pitkin sen sivuhaaraa Irtyshiä. Unkarilaisdelegaatilla näytti riittävän monenlaisia juomia, mitä suomalaiset etäisyyden päästä kadehtivat.

Unkarilaiset ovat aina hyvin varustautuneita, sanoi kokenempi suomalaiskirjailija.

Suomalaiskirjailijat pitäytyivät erillään heimoveljistään ja lymysivät kajuutassa. Raita luki englanninkielisestä sanomalehdestä pitkää artikkelia tšetšeenikapinallisjohtajan elämästä ja päätti kotiin palattuaan lukea Leo Tolstoin *Hadzi Muratin*, minkä neljä vuotta myöhemmin tekikin. Sen jälkeen hän koki ymmärtävänsä hiukan paremmin, mistä Tšetšenian sodassa pohjimmitaan oli kyse.

Troolarin miehistö koetti huolehtia mammuttikirjailijan hyvinvoinnista tarjoamalla tälle makuuhuytettä, mikäli lepo maittaisi.

”Ei!” karjaisi mammuttikirjailija julmistuneena, kun ehdotus toistui uudelleen. Säikähtänyt miehistön edustaja poistui vähin äänin kajuutasta. Mammuttikirjailija kääriytyi istuimellaan palttooseensa. Jopa pelkkä palttoo näytti loukkaantuneelta.

Vuosia myöhemmin Raita alkoi jollain lailla ymmärtää jurottavaa mammuttikirjailijaa. Kun puhutteli työkuvioissa nuorempiaan ja koki olevansa samanikäinen tai ainakin samanlainen, tasaveroinen hengenheimolainen, mutta saikin vastaukseksi jäykkää teitittelyä, tai tuli vaivihkaa suljetuksi keskustelun ulkokehälle ja jäi sieltä katsomaan ilakoivien, toisensa samanhenkisiksi kokevien nuorempien puheenporinaa omalta kaukaiselta tähdeltään.

Kun he yömyöhällä lähestyivät kaupunkia, pimeydessä loimottivat lukuisat oranssinhoitoiset lieskat. Öljyä pumpattiin, maasta vapautuva kaasu poltettiin. Näky oli unenomainen. Kuin virvatulet olisivat leimunneet yössä.

Myöhemmin istuessaan akustisesti umpinaisessa duumassa kuuntelemassa pompöösejä alustuksia ja seuraamassa suomalais-ugrialaisten kirjailijoiden kongressia simultaanitulkkauksineen kaikki suomalaiskirjailijat olivat yhtä mieltä siitä, että meditatiivinen 15-tuntinen päivä Irtysh- ja Objoella oli lopulta ollut kongressin tähdellisintä antia.

He eivät koskaan unohtaisi joen oransseja mutaisia töyräitä, ajan venymistä, pilvenriekaleita, ilmassa leijuvia hopeisia säikeitä tai niitä ajatuksiaan, jotka he olivat sen päivän keskeytymättömässä toimettomuudessa ehtineet ajatella.

Lentokoneessa matkalla kohti Kyproksen Larnakaa Raita oli ottanut kippura-asennon ja käpertynyt matkaoppaan sijaan lukemaan vanhoja kirjeitään, jotka kuolinsiivousta tekevä vanhempi kollega, hänen entinen kirjoittamisen opettajansa, oli vastikään postitse palauttanut.

Arvaa mitä, mahduin aivoimeen korkeakouluun opiskelemaan kotimaista kirjallisuutta. Tänään hain kirjastosta sylillisen Runebergejä, nyt alkaa homekakkujen syöminen, en olekaan ennen niihin ehtinyt tutustua.

En koskaan oikein uskonut itseeni niin kuin sinä tuntuut uskovan.

Olen kiinnostunut Gogolista.

Olen huomannut, etten kestä yhtään negatiivista palautetta teksteistäni; suutun! En kuitenkaan myönnä, että se olisi epäkypsä reaktio.

Istun jalat vadissa ja kuuntelen Tallinnasta ostamaani Miles Davis -levyä, tuntuu ihan joululta vaikka on syksy! Hab, mandariinit puuttuvat.

Yritän kanavoida kaiken energiani opiskeluun. Eino Kailaa, Thomas Mannia, Tšehovia, Puškinia, Dantea, Molièrea, Shakespearea. Viisautta häämöttää varmaan jossain Pohjois-Karjalassa.

Kirjeenvaihto oli kestänyt toistakymmentä vuotta, kirjoittajaopiston päättymisestä siihen saakka, kunnes kirjeiden kirjoittaminen yleisesti maailmassa tyrehtyi nopeampien menetelmien tieltä, mikä monien, kuten heidänkin kohdallaan, oli tarkoittanut sitä, että yhteydenpito joidenkin sähköpostien ja vuosittaisten puheluiden jälkeen tyssäsi lähestulkoon kokonaan.

Filatelistien harmiksi opettaja-kirjailija oli heittänyt

kirjekuoret pois ja lajitellut Raitan kirjoituskoneella kirjoittamat kirjepaperiarkit vuosiluvuin numeroituihin valkoisiin A5-kuoriin. Tällä tavoin kirjeiden runsaat vuosikerrat olivat mahtuneet vain parin sentin paksuiseen pahvikoteloon, jonka posteljooni oli pudottanut suoraan Raitan kodin postiluukusta.

Vanhoja kirjeitä nyt lukiessaan Raita muisti kaikki epämääräiset miessuhteet, joista ei opettajalleen ollut viitsinyt suoraan kirjoittaa, mutta jotka näkyivät rivien välissä tai väljissä vihjailevissa sivulauseissa.

Oli outoa lukea omia virkkeitään, jotka päättyivät eri tavalla kuin hän nyt ne päättäisi. Nopeita leikkauksia, niskojen nakkelu.

Kahdessa ensimmäisessä kirjeessä 19-vuotias Raita (joka silloin allekirjoitti kirjeensä nuoruuden lempinimellä Rita) oli kertonut menestyneensä maakunnan kirjoituskilpailussa ja tulleensa hyväksytyksi pääkaupungin kirjoittajakouluun.

Menin valintakokeeseen ja oli hirveä nälkä.

Pääsykokeessa oli pitänyt haukkua kirjoittajakoulun johtaja, joka istui kateederin takana valvomassa koetta.

Paksu pöllö vanha pieru.

Lisäksi piti kirjoittaa äidin monologi ja isän monologi. Raita muisti vieläkin joitain kirjoittajakoulun pääsykokeessa kirjoittamiaan teatraalisia isä-äiti-lauseita, vaikkei niitä mainittu kirjeissä.

Vanhan Adler-kirjoituskoneen pienet kirjasimet olivat tutut kuin oma käsiala. Välillä tuli väärä kirjain, joka korjattiin pakittamalla ja hakkaamalla päälle oikea kirjain hiukan vahvemmalla iskulla, jolloin jälki oli tummempaa. Hän ei ollut käyttänyt korjauslakkaa. Se oli aikaa ennen kuin hän omisti sähkökirjoituskoneen. Kirjeiden yleisilme oli siisti. Hän oli tottunut naputtamaan konetta ja nautti sormien

liikkeestä, kirjasinvasaroiden vajoamisesta kirjoituskoneen nieluun, rivinvaihdon kilahduksesta kun kampea veti vasemmalle, ja koneen nakuttavasta sykäyksittäisestä äänestä, joka oli hänen ajatustensa todentuva ääni, hänen ajatustensa ilmiasu.

Miten sinun kesäkirjoittamisesi on sujunut? Lehdessä oli hauska juttu siitä, miten ranskalais- ym. kirjailijat tapaavat kirjoittaa, joku seisaallaan auringossa, toinen ikkunaluukut suljettuina. Minun koneeni käy vastahankaan, lyön sitä syyllisenä, kun tajuan, että kaleeri soutaa ilman navigaattoria.

Kirjoitat, että olen ansainnut sen, että helpotan sydänkesäksi. En osaa, enkä edes tunne ansainneeni mitään. Rentoutuminen on yhtäkkiä yllättävän vaikeaa. Laiskottelu aiheuttaa pahimman stressin.

Nautin junassa istumisesta, jätän mielelläni paikkoja taakseni, haikeus lämmittää, mutta ns. lepäily ei ainkaan vielä ole minua varten. En pääse eroon vimmasta käyttää aika hyödyksi enkä haluakaan.

Olisi pitänyt ostaa saman tien kaksi turkoosia huivia, Raita ajatteli myöhemmin. Jos hukkaisi ainoansa, ei koskaan saisi kasvoilleen samanlaista hehkua.

Eikä hän takuulla halunnut toista kertaa matkustaa sinne, ei basaariin eikä Nikosiaan, hän ei ylipäättäen halunnut palata enää koskaan koko Kyprokselle.

Kiehtovasti pulppuileva taiteilijaromaani kurkistaa kansainvälisen runofestivaalin kulisseihin ja kirjailijan työn ytimeen. *Kypros* kertoo kohtaamisista, luovuuden lähteistä, merkitysten etsimisestä ja kielen aavalla valtamerellä purjehtimisesta.

Viva la poesía!

	 9 789520 428242
www.tammi.fi	84.2 ISBN 978-952-04-2824-2